

ἐλλείπωσι Λαζαρόνοι τοιοῦτοι, οἷους ἀποδεικνύουσιν αἱ παραδόσεις, τὸ κλίμα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Οἱ νῦν Λαζαρόνοι δὲν εἶναι οἱ κλέπται, οἱ λωποδύται, ὡς οἱ κακοῦργοι τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου, ἀλλ' ἄνδρες νοθρότατοι, εἰς ὀλίγιστα ἀρκούμενοι καὶ εἰς τὸ *dolce far niente* ἐνασμενίζοντες. Ἐργάζονται ὅταν βιασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐνδείας, γίνονται ράπται, κουρεῖς, ἀχθοφόροι, ξεναγωγοί, καθαίρουσιν ὑποδήματα, συλλέγουσι ράκη, οἰκοῦσιν ἀπανταχοῦ καὶ οὐδαμοῦ, διότι, παρὰ πάσας τὰς αὐστηράς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἀπαγορεύσεις κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν προαυλίοις, ἐν ταῖς κλίμασι τῶν ἐκκλησιῶν κλ. Ὁ νεαρὸς Λαζαρόνος ἰδίως κοιμᾶται ἐντὸς εὐρυχώρου πλεκτοῦ κοφίνου ὡς ὁ Διογένης ἐντὸς πίθου. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Διογένης ἀπέναντι γνησίου Λαζαρόνου; Οὗτος φορεῖ ἐν ὑποκάμισον καὶ βραχυτάτα βραχέα ἐκ λίνου χονδροῦ στήριζόμενος εἰς τὸν κόφινόν του σιγαρίζει καὶ περιμένει τὸν μέλλοντα νὰ τῷ δώσῃ ἔργασίαν· οὕτω δὲ παριστάνει τὸ πρότυπον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῖς νοτίοις λαοῖς. Ὁ κόφινος ἀνήκει αὐτῷ ὡς ὁ κεραυνὸς τῷ Διὶ καὶ ἡ γλαυξ τῇ Ἀθηνᾷ. Οὐδέποτε χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ τὸν φορεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς σκέπη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῶν ὑετῶν· καλύπτει δι' αὐτοῦ τὸ στήθος ἐν ὥρᾳ κινδύνου ἢ ἐριδος. Οἱ γέροντες Λαζαρόνοι ἐκλείπουσιν· οἱ εἰσέτι ἀκμαῖοι τὴν ἡλικίαν, μεταρροθμιζόμενης τῆς νεωτέρας κοινωνίας, θὰ ἐπιζητήσωσιν ἐξ ἀνάγκης πόρους βίου ὅπως οὖν κανονικωτέρους· οἱ Λαζαρόνισκοι θὰ πολλαπλασιάζωνται ἐφ' ὅσον ἡ κυβερνήσις οἰκοδομεῖ φυλακὰς, καταλείπει δὲ εἰς τὰς κοινότητας τὴν φροντίδα περὶ τῆς διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κατωτάτου ὄχλου.¹

ΟΥΔΕΝ ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πιθανώτατα οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγνοοῦσι τί γίνονται αἱ μετάλλιναι θῆκαι τῶν διαφόρων γλυκισμάτων καὶ λοιπῶν ἐδωδίων, τὰς ὁποίας ῥίπτομεν εἰς τὰ σαρῶματα ἀφ' οὗ φάγωμεν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Πλείστα ὅσαι βιομηχαναὶ ἐπιζητοῦσι τὰ ἀπορρίμματα ταῦτα μεταχειριζόμεναι αὐτὰ εἰς κατασκευὴν παιδικῶν παιγνιδίων, οἷον σαλπύγων, εἰς κατασκευὴν ἀνταυγαστήρων (*reflecteurs*) εὐθηνῶν διὰ τὰς λυχνίας κλπ. κλπ. Δι' τῶν σαρδελλῶν θῆκαι εἶνε εὐθηνόταται πασῶν ἔνεκα τῆς σμικρότητός των, ἀγοράζουσι δὲ αὐτὰς οἱ κατασκευάζοντες ψευδῆ κοσμήματα. Κόπτονται εἰς λεπτοτάτας ταινίας, καίονται ἐν τῷ κλιδᾶνφ καὶ μεταβάλλονται εἰς δακτυλίδια, βελόνας, ἐνώτια καὶ παντοῖα ἄλλα κοσμήματα. Ἐπιχρυσούμενα δὲ ἔπειτα καὶ ἐπαργυρούμενα γίνονται εἶδος ἐμπορίου ἀξιολογώτατου. Ἰτα-

1. Κλ. κ. κ.

νὴν δὲ ποσότητα τοιούτων πραγμάτων ἀγοράζουσι ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία καὶ αἱ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς δημοκραταί.

Ἐτέρα τις βιομηχανία εἶνε ἡ τῶν συλλεγόντων κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τὰ ἄχρηστα τεμάχια τῶν σιγάρων, τὰ κοινῶς ἀποτοίγαρα λεγόμενα. Καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἐμπόριον φέρει ἐτήσιον πρόσδοτον διακοσίων ἐβδομηκοντα χιλιάδων φράγκων. Τριακόσιοι περὶπου ἀνθρώποι ἐπαγγέλλονται ἐν Παρισίοις τὴν βιομηχανίαν ταύτην, εἰσπράττοντες καθ' ἑκάστην 2,25 φράγκα μέχρι 3,50 κατὰ μέσον ὄρον, ἀναλόγως τῶν τιμημάτων τῆς πόλεως. Ὑπάρχουσι δὲ ἀρχηγοὶ ἔχοντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν των ἀριθμὸν τινα συλλεκτῶν, οἵτινες ἔχοντες ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των μικρὸν πάνινον σάκκον, εἰδὸς τι θυλακίου, ὑπεισέρχονται ὑπὸ τὰ κατὰ σειρὰν τεταγμένα τραπέζια τῶν καφενείων καὶ συλλέγουσι τὰ σιγάρα. Πολλάκις δὲ οἱ ἀρχηγοὶ συνεννοοῦνται μετὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν καφενείων, οἵτινες ἐπὶ τιμῇ ὀρισμένη συλλέγουσιν αὐτοὶ τὰ κατὰ γῆς ῥιπτόμενα σιγάρα.

Ἀφ' οὗ δὲ συλλεθῆ ἱκανὴ ποσότης ὑλικοῦ, ἄρχονται τῆς παρασκευῆς τοῦ καπνοῦ. Τὰ δὲ πρὸς τοῦτο χρήσιμα ὄργανα εἶνε δύο τινά, σανὶς καὶ μάχαιρα κοπτερὰ. Κατακοπτόμενα δὲ τὰ σιγάρα λεπτομερῶς μεταβάλλονται εἰς καπνόν, ὅστις συσκευαζόμενος εἰς δεμάτια δίδεται εἰς ἐπίτηδες πωλητὰς, οἵτινες πωλοῦσιν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ὁδοκαθαριστὰς καὶ τοὺς τοιούτους. Ὁ οὕτω πως δὲ παρεσκευασμένος καπνὸς τιμᾶται πεντάκις εὐθηνότερον τοῦ συνήθους. Ὁ πτωχὸς δίδων πέντε λεπτὰ ἀγοράζει ἐν δεμάτιον εἰκοσιπέντε γραμμαρίων.

Ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον τῶν ἑορτῶν ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, οἱ συλλέκται τοῦ ὀλίγου γνωστοῦ τούτου προϊόντος συλλέγουσιν ἐκ μόνων τῶν μεγάλων βουλεβάρτων ἀποτοίγαρα ἀξίας ἐξακισχιλίων φράγκων.
**N.

Ἡ ἐπομένη διατριβὴ ἐσταχυολογήθη ἐκ τοῦ ἀρτίως ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ Dr Saffray Les moyens de vivre longtemps, ἐδημοσιεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ.Δ. Η. Κυριακοπούλου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν.»
Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἀνθρώπος δὲν θνήσκει ἀλλ' αὐτοκτονεῖ, ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος Σενέκας. Ταῦτα δὲ λέγων ἐνόει ὅτι σπανιώτατα ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὡς ἀναγκαία συνέπεια τῶν νόμων τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ συντέμνομεν κατὰ πολὺ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ γεινόμεθα αὐτόχειρες, διότι δὲν ζῶμεν συμφώνως τῷ γένει ἡμῶν προορισμῷ.

Πολλοὶ ζητοῦντες τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οὕτω βραχύς, ἀποφαινόμεθα ὅτι